کله

خو راپیښه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

په مخ ترتیب کوونکي : سمسور حبيبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښېږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې ديوال وي. زه زموږ د بهيرونو او زموږ د بنداړونو بازمحمد عابد يادوم. څو ځلې مې ورته ويلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه درباندې درېدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بيا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپينو کوترو په وينو يې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې "چا " ايښی دی.موږ نه پوهيږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز يې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بيا يې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو يې د خپل خيال منګولې سرې کړې دي. د عابد يا په بل عبارت زموږ د بنداړونو او بهيرونو د باز دا ظلم دومره نازنين دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غزيږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسيزې غميزې نه يې ډېر دردونه اخيستي او د ژوند شېبې يې پرې شاعرانه کړې دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز يو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځيرونو لاندې شهيد شوی دی او د بل ورور يوه پښه يې د روسانو په ماين غوځه شوې ده. دا غميزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزليزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پيښې د تنکي زلميتوب په تنکيو شيبو کې ليدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو يې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کيږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندريز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه يې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندريز بارونه ولويږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپين سړی نه دی، بس يو موټی لونګ دی چې د غزل د سرښۍ بالغې پر سينه له زنګيدو سره جوړيږي. سترګې يې د باز غوندې ښکلي دي. کله کله يې سترګې سرې سرې ردې هم پيدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

ستـــــرګې دې سرې ردې ردې دي
ردې ردې د ښامارانو سترګې وینه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځینې خلک بوږنیږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "مارې" د ښایست یادونه کوي. باز وایي چې د مار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وایي چې د مار میناتورې شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هـــوده د میـــنې پــــر اثر نه کوي
د سینې دښته کې مـــې مـــاره ګرځي
لړمې د مینې پـــه هـــوده کې واخله
روح مې په بین دې لـکه مـــاره ترم
د روح سرود مې ورتـــه بـــین غږوي
د سینې دښتې تـــه مې مـــاره راځي
د روح بین غږومه چیـــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. " له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کښلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترګو انځور کښلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوییږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پرېږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکش ښامار ته د غزل شپېلۍ وغږوي او د ښایست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خیال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
مور ښه کم دوی لسیزې غمیزې او تراژیدۍ ځپلي خلک یو خو د غره غوندې درونډ انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارسولـــــــی دی.
ستا د راتـــلـــو په انتظار انتظار
داسې ولاړ یــــم لـکه غر وي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې یم
د یتیـــمانـــــو خو اختر وي غلی
لکه مخکې چې مو وویل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له یوې ورځې نه بلې ته پسې غزلیز کیږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بنډارونو او افغان ادبي بهیر غونډې پیل شوې د باز غزل د څپو د ښایستونو ګلکځونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورین او غزلیز پسرلي ” استاد محمد صدیق پسرلي “ د هنر تر سیوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښایست وسله نه ږدي.
سیوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د ورېمو د بهـــــیر غــــړی یم
د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.
په رخسار یې لکه پرخه نه ځـــاییږم
دا رنګینه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د یوې شاعرۍ او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شین کیدو او غوړیدو هیله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ یې په غوړیدو دي، خو ویریږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځــــوه د غـورځیدو نه یم
و مې کـــــره شین بـــه شمه زړی یم
مینه غوا ړم، زړه غوا ړم له ښکلیو نه
سوال یمه لا هغسې نیـــــــمګړی یم

د باز په شخصیت کې مینه، ښکلا پرستي، عاطفه او صمیمیت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړیږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځینې پیښې لري چې موږ په بار بار اوریدلي دي او بیا یې هم په اوریدو نه مړیږو. د ماشومتوب یوه عاطفي کیسه یې ددې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصیت او د ده په اوسنیو او راتلونکو شعرونو کې به یې عاطفي اغیز خامخا وي:

" باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډي پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته یې د دې له پاره ښیښنه یې تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې یې تار پرې نه شي. ګوډي پران یې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وړې شاهین په شان حملې کولې، په چل چل یې ښیښنه یې تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښیښنه یې تار یې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د یوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپریوته او د باز په پښو کې ولویده. بازد توتکیو په باب ډېرې کیسې اوریدلې وې، چې دا فقیره مرغۍ ده. د دې مرګ لویه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښیښنه یې تار غوټه یې له لاسه ولویده او ګوډي پران لکه د وزر ماتي مرغه ورو ورو رالویده او اخر په یوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنیو لاسونو کې راواخیسته. نور ملګري ماشومان یې هم دهغې په ویر کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګینې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټی قبر یې ورته جوړ کړ او ماښام کې یې حلوا پسې وایسته. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او دا سې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې روانې دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژيدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قيامت کوي چې دا عاطفې، مينې او تراژيدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کليو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې ليږدي، نوکله چې د باندو ميلې ته نيژدې شي، پيغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسيو په څېر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې ميلې ته ځانونه ورسوي. د باندو جونګړې او څېرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چينو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خيال پيغلوټې نجونې يې په غزليزو ګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او ميله کې ورته دمه ځای وګوري.

د شيبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز بايد د ښايست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې بايد د هغې شوبلې د زنځيرونو انځور وي چې زموږ شيبې او آرمانونه يې شهيدان کړي دي.

د شهـــــيدو ګلغـــــوټيو جنازې وي
زموږ کلي ته يې غيږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعريت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځايه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه ليرې پيچلتيا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پيچومی نه لري چې د لوستونکو او اوريدونکو د ذوق پښې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې يې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې يې هم ډېر ځله له پنځو بيتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت يې د هغه نه سترې کيدونکي مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او يا کله کله د باز د غوټې په څېر تيز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په يوه غوټه ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غميو په څېر تراشلي او ځليدونکي مسرې ډېرې پيدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې يې ښکلې او د لوړ شعريت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعريت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپريوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ویل شوي شعرونه مور ته تل په ویره ویره اوروي. غزلونه یې ډېر ځله زموږ د ځوانو شاعرانو، لیکوالو او کره کتونکو ملګرو هر یو نورالحبیب نثار، مصطفی سالک او حنیف خلیل د ډېرغوځ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تیشو له تیرو څوکو تیریږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کیږي. د باز غزل زموږ د بهیرونو او بنډارونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله یې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.

د باز په غزلونو کې یو بل ټکي ته هم اشاره باید وشي چې هغه د سندریز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسیقۍ کې یو په دوه کیدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چـــــیرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرتــــه ځې؟

د باز له شعر نه زیات شعریت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کیلي نه و خلاص کړی چې صوفیانه او رندانه شعرونه به یې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به یې ډیوې بلولې ، اوږدې شپې به یې په الله هو روڼولې او د خپل پیر په صوفیانه کړۍ کې له ټولو مریدانو کشر مرید و. په غزلیز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځینې شوزنده او له درده ډک شعرونه به یې د سپیدې، خپلواکۍ او ځینو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح یې سندریزه زلزله ور وسته. د استاد پسرلي د زرکې ترانو یې روح د سترې زرکې په څیر د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ویرنې شهکار شعر په وار وار وژړاوه.

"میلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شمیرلی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ویرنې دې نیم بیتي د ده د یاد او احساس پر دښته د وطن یو نیم میلون شهیدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهید ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به یې د اوښکو مهر ولګیده او د یوې سلګۍ سره به ترینه ټول لکه په غشو لګیدلي کبلي وتښتیدل. "بس د لمدو ختو لړې او به دارو وي"

د شعر د ښاپیرۍ د جادو د شین ښکي طوطي له منښوکې یې کیلي راواخیسته او د خپل زړه کولپ یې پرې خلاص کړ. د نقشبندیه پیر په ځای یې د شعر له پیره نه لاس نیوی وکړ:

تعبیر یې د سندرو د مغان له پیره غواړم
بیګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

د خانقاه پر ځای یې په خپل زړه کې د شعر ډیوې ولګولې:

دا چې زه یې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟
ابدي فراق یې راکړ، د یو شپې وصال د چا و؟
زما ختې تمنا د میخانې د جام لړله
خو کوزه یې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟
د خستۍ په ښاریه کې د نیستۍ سودا وه ګرانه
د عابد خودي په تن وه، وایه نور مجال د چا و؟

د باز په غزلیزه شاعرۍ باندې "د نکریزو پاڼه" نوم ایښودل شوی دی. د نکریزو پاڼه په خپل ظاهري شین والي کې د ښایست باطني سره هم لري. د نکریزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجیبې ښکلاوې وریادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او یا پر نکریزو ټکور شوي لاسونه. د نکریزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکریزو پاڼه پاڼه په درغنې میده کاندي. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکریزو د پاڼو په څیر د حالاتو او کیفیاتو په درغنې میده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنیاد خښته د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزلیزه او ښکلې ماڼۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژیړې ګلونه
کاروان، پېښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر يې زيات شو چې ستي شو په شرر منګی
ځکه يې پيغلې جينکۍ اوس وړي په سر منګی

له پښو نه سره پورې واخلي خوشبويي د جونو
کلاله څرنګ دې جوړ کړی په هنر منګی

غوړيږي د زړه درزا ته ايښی وي په ترخ کې د يار
له پټو زړونو باخبر وي بې خبر منګی

په ډکيدو کې چې خټ حټ په خندا وخنديږي
مظاهره کړي د وصال په مازيګر منګی

مور ته به څه بهانه کوې ته لا وړه يې ګلې
چې د اشنا سره دې مات کړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې خټې نه دې جوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مينې په لمســـــون د ليونو پسې ځي
تږی نظر مې ستا د چم کــــږو کوڅــــو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لــــوګی يم
دا خلک نه پوهيږي هسې سپــيلنـــــو پــسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصـــــال و فـراق نه پوهيږم
ګله چې پرخه ستـــــا لــــه مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسيم په غـــــوږ کې وی چې پرې غزل وليکه
د يار خــــوشبـــو دې راسره غږ د پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅيږي
يوسف د مصر د يعــقـــــوب د اخيستو پسې ځي

دا قـــافله د ژوند عابـــد ه مخ په وړاندې درومي
خــــــومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له ليمو نه مې نـظر پــريــوزي
د ښکلو قدر مې پــــه سر پريوزي

ارمان مې داسې نيمه خوا پاتې شي
لکه چې بې ديــدنـــه لمر پريوزي
ستا د وصال د يــوې شېبې په بدل
داغ مې د هجر پــه ځيګر پريوزي
د انتظار په للــمــو للــمو دښتو
تور مې اوبه شي له بصــر پريوزي
ته چې د کاڼي زړه سيــــنه کې لرې
زمـــــا د آه بــــــه څه اثر پريوزي
اوس په هجران کې د وصال يادونه
لــــــکه مرهم چې په پرهر پريوزي
هســـې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چـــې ستورى د سحر پريوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صـــــنم ورانیــــږي
جوړ سلسله د هــــــر ستم ورانیـــږي

په دغه بر کلي کې ښنـــــګه شور دی
ملګرو بیا د چـــــا حــــــرم ورانیږي

خدای خبر بیا دي پــــه زړه ښه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مــــې قدم ورانیږي

عابده داســــې ښـــــاریه کې اوسې
وران خو لا ښه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غیرت او ننګ جـذبه لا د پښتون شته
څو یې تن کې لا یـوه قطره د خـون شته

که ماضي په زنده ګی چړې سـرې کړې
امیدونه مستقبل ته د ژونـدون شـته

د ظلمت تیاری که شته دی لا خـو شپه ده
پسې وار هم د روښـانـه سباوون شته

که فلک را بـانـدې خپلې چارې وکړې
را تـه زیرې د زمـا د اوښـتون شته

که د وخت څپیړو مـوږ سـره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پیوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عـابـد سره د یون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فــــاصلــــولـــړی د مینې له نظر تیـــــرېږي
احساس مې وبوږني سلګی شي له بصر تیــــرېږي

د لاشعور نه یې شعور تــــه کــډه کړې ده نـــــن
جانان زما د سینې دښت کې پـــــه سفر تیـــرېږي

تکل مې کړی دی چې لارې د ګــودر ښکـلــووم
ډېرې پېغلوټې په دې لار هر مازیـــګر تیـــرېږي

د زړه جونګړه ورانــوي پـــه یو نظر د جـــــمال
زما قاتل زما په سیمه بـــــې خطـــر تیـــرېږي

د سباوون زیری د لمر بانه موسکي موسکي کړي
د سپیدې څرک چې د افق په سم او غـــر تیرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه يې سره لمبه کړم، آتشي جـــمـــال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يوې شپې وصــــال د چـاو؟

زنـګيدمه، تـاويـدمه د پريـشانه زلـفو تال کـې
اوس چې خاورو کې لغړيږم، ها رنګينه خيال د چاو؟

زمـــا ختـې تـمـنـا د ميکـــدې د جـام لرله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګــــرانه
د عابد خودي په تن وه وايه نور مـجـــال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څـــوکـــو وزانــــګي
اوښکې مې ډیوې شي د ښو په څوکو وزانــــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمــانـــونـــو وړم
یار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانـــــګي

ډک د تخیــــل د رنګینـــیو فـطــرتـــي غـــزل
پرېږده چې جانان ته د بـــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګـــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کـــــوره ونــــــه رسـي
د یار ښکلا دې د کمال تـــــر کـــــوره ونه رسي

چې پرې زما د امیدونو ستوري ونه بــــــریــښي
د رخسار خط دې د هلال تر کـــــوره ونــــه رسي

چې بورېنیدلي احساسات مې نیمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جـــلال تــــــر کـــوره ونه رسي

چې دې منګی ما سره لوبو کې مـات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کــــوره ونه رسي

ملګرو بڼ کې به ګــلــونـــــه د غـــــزل وکړي
د عابد خیال که د زوال تـــر کــــوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبيعت يې بـــــــوره ناوه
ارمان چې زما سترګو د ليدو تـــــوان نـــــه لاره

جذبه د مينوشۍ لا خوره نــــــه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې ځاره

ستا غم ته يې د زړه کورکې ځای ورکړلو دلـــبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت يې پـــــالــــه

((هر څو که د هجران ځينې وصال زرغونه کيږي
دهقان د ازل کاش چې د غــــــه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد يې روان کړی دی تـــوبـــې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونـــمـــانځـــه

* د حافظ شيرازي د يوه بيت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نـاوې لاسونه)) *
بیا ساقي ورته تیار کړل د کــــوثـــرو ډک جامونه

طلایي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبیعت دی بوربنیدلی د مستۍ وایـــي رازونـــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفـر منـــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کـــــړي اوازونه

تخیل چې افاقي شي انسان ووځي لــه هستۍ نه
د نیستۍ هسې مقام کې یې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائیناتو مهربان دومره عـــابـــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغـــونـه

* پورتنی نیم بیتی د حمزه بابا(رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غـــاړه غـــړی
لکه وي چې ټول جهان غـــاړه غـــړی

احساسات مې په حالاتو ژړا کـــانـدي
اوښکې، وينې او چشمان غـــاړه غړی

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تيريـږي
زما ژوند او ستا هجـران غـاړه غـړی

هغه هم راته يـــاديـــږي د زړه ســره
چې به سيـل ته وو روان غـــاړه غړی

دې ته هم مې د اميد سترګې په لار دي
بيا عابد شي او جـــانـان غاړه غړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خـــــور شي
لکه يلدا کې چې سحر خـــور شي

چې په ښکلو کو مې نظر خــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لـــــيـــدلی
خير يادوو خو راته شر خـــور شي

باګرامه* ستا په سندريــزه سيمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

ديدار دې هسې پر عابد ولـــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پېښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څڅوب د میني مې هر دم د زړه لـــه بــــام پریوځي
لکه چې څاڅکی څاڅکی مې له سوري جام پریوځي

د محبت د ازموینې دې د ســـتور تـــه گـــوره
چې درنې هیلي مې ستا پښو ته له ناکام پـــریـوځي

تیارې خو ښې دي د رڼا ترینه امید کیدای شـــي
پر سپین رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پریـــوځي

داسې محفل کې به مینا په ګډیدو نه راځــــي؟!
چې د ساقي د سترګو ست په خاص و عام پریوځي

تقسیم د میوو دی چې کیږي د آدم پـــــه بچـــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پــــریـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړی ستړی ریز مریز یم، د ژوندون په ګـــرانـه لاره
لکه غړ وي چا ته شوی، د جنون په ګـــرانــــه لاره

د وجود په ملکیت مې، د خونریز لښـــکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هیلي ســـرابـــي دي
د نایاب سفر په لوري، د ګردون په ګـــرانـــه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بــــــې ســــــالاره
یو جرس د نهیلو شي، تل د یون په ګــــــرانه لاره

یو اقرار دی بس عابد ، چې پښتو سره مـــو کړی
که مشکل وي هم یې پالو ، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پسرلیه لر او بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ په غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تارونو التفات د مینې
ټوله فضا شي سندریزه د نظر په سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اسرې ملګرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غيږ کې پروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مينې ته اشنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانيستې نه وې
لا مې کتلي درته نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لويه لاره کې ستا لار څارله
د ژوند بيړۍ دې راته کړه سمندر دې راکړ

د زړه پر باغ مې ميلمنه شوې د جمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثمر دې راکړ

لا د الستو په سجدو ومه د نور کعبې ته
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکړ

د تخيل په رنګينو کې مې غزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هنر دې راکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګي ستا له نظره لـــــوګـــي
لکه چې پرخه شي لـــــه لمــــره لوګی

نن خو دا تنده مــــاتــــومه ســــاقي
توبه مې شه ستا له ســــاغـــــره لوګی

د جانان غم په ښـــــادۍ نـــه ورکــــوم
دې عاشورا نه شه اخـــــتره لـــوګی

د کوم شپونکي کوډلې اور اخیستی؟
هلته چې وخـــتو لـــــه غـــره لوګی

په کې حمزه غوندې هستي او سیــده
عابده ځان کړه له خیـــــبره لــوګـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پـــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آيينه کې خــــــپل تصوير وګورم
احساس مې وبوږني پر ذهن مې رڼــــا خـــــوره شي

ذرې ذرې پـــــلـــوشـــــــې مستې مستې وځليږي
چې د سحر په افق سترګه د سبـــــا خـــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندريـــــــــزه ښـــــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په يو نظر کتو يې هسې بې هوشي خــــــوره کـــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسی خـــــوره شـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې لیمو کې نظر غــلی ښکاري
ما ته زما د مینې خـــلی ښـــکاري

قدم قدم یې ښکلومــــه خـــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئـــین یــم
ساده چې وګورې لا ښکلی ښکاري

یوه شیبه چې په کې نه وي جـــانـان
خاورې ایرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکـاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـــد کوي
تنده خمار خـــوند کـــــوي

مینه کې رقـــیـــب منـــــم
ګل سره خار خـــونـــد کوي

تل په اضطراب کــــې وي
زړه ناکرار خـــونـــد کوي

وي چې منصـــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التــفـــــات نه زار
ګوره نګار خـــونـد کوي

تا وي ژوند به وبـــایـــلې
ما وي قیمار خوند کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخيل چې مې انـځور نــــه شـــي
ها دې زما د سترګو تــــور نــــه شي

چې تقدس په ليمو پـــــور نــه شـي
مئينه مينه خو پـــه زور نــــه شـــي

چې مې مزل ستا تر منـــزلـــه رسي
زما قدم دې په بل لــــور نــه شـي

د زړه پر وران کابل مې څه له راځـــې
په کنډوالو کې آرام نور نـــــه شـــي

چيرته چې زړونو کې الفت او سيرې
هلته کې ژوند په شر و شور نــه شي

عابده څه چې ترينه کـــډه وکـــــړو
په دې وطن کې کلی کور نـــــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمـــــکه
بانه مې لګي د ځيګر پـــــــه ځمـــکه

چې مې سبا آرمان په دار ځـــــــړوي
هرګز دې رانه شي سحر پـــــه ځمـــکه

اوښکو ثمر به ترينه څـــــه واخــــلمه
تاسې خو کړی د غـــــم کـــر په ځمکه

روح به مې خاورې سره ميـــــنه لــري
چې راته خوب راځي اکثـــر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لـــــمر په ځمکه

هغه چې تل يـــې تخـــيـــل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه

* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې دا سې په ځيګر وي غـــلى
لکه ليمو کې چې نـــــظر وي غــــلى

ستا د راتلو په انتــــظار انتــــظار
دا سې ولاړ يم لکه غــــر وي غــــلى

خود به منګى دا ستا پـــه سر ماتوي
چې ليونى دي پـــه ګـورد وي غـلى

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د يتيـمانـــو خـــو اختـــر وي غلى

زما په غم دا سې جـــانـــان وي غلى
لکه د بر په غم چې لــــــر وي غـلى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصوير مې له نظر نــــه ځي
جانانه ستا ياد مې د څېکو له پرهره نـــه ځـــي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم ليـــکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځيګره نـــــه ځي

د ګل په غيږه کې او سيږي خو آرام نـــــه لـــري
د پرخې مينه ازلي ده چې لـــــه لمره نــــــه ځي

موږه د خپل آرمان په څلي بـــانـــدې ډېر وژړل
خو دا ناسازې لا د وخـــت لـــه ستمګره نه ځي

اوس نه بنګړي ماتيږي، نه د پيغلو جونو منګي
اوس هـــغـــه شـــور زموږ د کلي له ګودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نــــظر اخــــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لـــمر اخلم

د دیدن خوند په مازیــګر اخــلم
د هجر داغ دې په ځیـــګر اخــلم

مست لیونی دې په کوڅه درغلم
ستا د درکانې به پــه ســـر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـیرینه مـینه
په اجاره دې آشـــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپـــیده دم سر سم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خـــالونه
جانانه زه ترینه اثــــر اخــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نـــور وريږي
که تجلی د کـــوه طـور وريــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستۍ څه په سرور وريږي

د تاک په ونه يې ستا نوم ليکلی
چې د ليمو نه دې انګور وريــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په وینو سره ده
د بې وسۍ نه تورې لړې د ماښام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې څو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له ناکام ښکلوم

زما د ځنګ ملګري نور زما وجود نه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکلوم

زما په برخه آزادي لویه ګناه ده منم
لکه د زړکې د ښکاري خور شوی دام ښکلوم

د پښتونخوا د غرو سرونه مې په وینو سره دي
زه هم قاتل یم او مقتول یمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دې ولیکم غـــزل جـــانـــان
د ښکلا غوټې دې راسپـــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وریځو کې سپوږمـــۍ چې پټېټانی کوي
داسې له مانه پـــټوي مـــخ پـــه وربل جانان

زه به د مینې دې معصوم آرمـان تـــه څه ووایم
چې رانه غواړي په یوه لـحظه څـو ځـــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه یـــم
ما مې په زړه داسې کـرلی لکه ګـل جـــانـــان

د ښکلیو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې یې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هينداره مې هغه ماتوي
د ځان تصوير څه په مزه ماتوي

دا سې سپرلي سره يو ځای مه راځه
چې مې د هر عمر توبه ماتوي

د ديدن تندې دومره واخيستمه
چې مې په شين سهار روژه ماتوي

د ښکليو ياد د غلچکيو په څير
په سپينه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو ستړوو لارو
په کوم حسين پړاو دمه ماتوي؟

مستان يې څښي د مستۍ زور ښيي
د شيخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تـــلـــه وتـــی
بس تغزل مې له غــــزلـــــه وتـــی

د ژوند منزل ته بلا لار پــــــرتـــه ده
د روح کاروان مې لـــــه مـــــزله وتی

په کومه لاره بـــــه دې لاره خـــــارم؟
اوس چې قدم مې ستـــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنـــــګیـــنیو پسې
د زړه بـلــبل مـــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت یې پر آسمان ځلیږي
چې روغ تندی ستـــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نیمګړې شـــــوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې ستړې شـــــوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کیـــــــــنول
پوه شو مه باداره چې اوبه دې راتــــــه خـــــړې شوې

نشته د پاکۍ یوه ذره ستا په نــــــاپــــــاک وجود
ستا فلیتې چارې اهریــــــمنـــــــه پـــوروړې شوې

موږ د سباوون زیرې ته ټول وجود غـــــوږونــــه وو
غیږ کې د سحر مو په نصیب د ماښام لـــــــړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ مـــــــــوږ تـــه راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کـــړې پــه زور
سترګې مې برندې پاتې شـــوې د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لـــښته وکـــرلـــه
لاس په دعا لکه دهقان یم د بـــاران پـــه تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لـــورې
شيبه شيبه مې انتظار ده د يـــزدان پـــه تمه

د نهيلو د جرس کړنګ شي د منـــزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لويه لار کې د ثاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده ګي مې ښکلې د ېره په هنر خوري
ليوني يې د در کــــانې زما سر خوري

په رخسار يې لکـــه پـــرخه نه ځايېږم
دا رنګينه حادثه مې لـــکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې څنګه ليونی شو
د وصال په شپه غمونــه د سحر خوري

څه وجود مې د وطن غمـــونـــو وخوړ
څه چې پاتې دی هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کـــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــو کې دی

راته کوي چې د مستـــــانـــو کیسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کــې دی

اوس خو زه هومره بې ادبـــه نـــه یم
ګله ! پیغور دې لا په سترګو کـــې دی

څنګه به نن د بوسې سوال وکــــړمــه
پرونی پور دې لا په سترګو کـــې دی

د دیدن تنده مې نـــن نـــــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنی ماښام یم مازیګر خـــو نه یم
د پیغلو جونو مست ګودر خو نه یم

چې بې له تا مې سترګې نه غړیږي
ستا په ککیو کې نظر خو نـــــه یم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نــــه یم

بې ارادې مې چې بانه رپـــیږي
د چا په لاره کې سفر خو نـــه یم

څه له تو ټکې او تاویزونه کوې
زه د پیریانو څه اثر خو نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ویــــښ شـــه
د مینې خوب شه په نظر کې ویـــښ شـــه

چې د رڼا د قافلې جـــــرس شـــــــي
د سپیده دم په ځیر سحر کې ویــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپیلۍ غــــږوي
داسې په نیمه شپه په غر کې ویـــښ شه

د ګلرخانو چې نظـــــــــر مـــــاتــوي
د سپیلنې په ځیر شرر کې ویـــــښ شه

چې د عمل پـــــــه ډګـــــر وځلیږي
پښتون زلمی شه په سنګر کې ویښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا یاد کې دم په دم ښویږي
پر وچه ځمکه مـــې قـــدم ښویږي

د رقیب نوم مې چې غزل کې راشي
خدایږو له ګوتو مې قلم ښـــویږي

نور به کچکول ورځنې نه جـوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښـــویـــږي

ښایي د درد به حوصله نه لـــري
چې له زخمونو مې مرهم ښویږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تـــــړمـــــه
څومره اسان په هوا لار تـــــړمـــه

لړ مې د مينې په هوده کې واخـــله
روح مې په بين دې لکه مار تـــړمه

نه دې راځي خو د راتلو پـــــه تمه
غوټې په زړه د انـــتـــــظار تړمه

که مې مراد په زيارتـــو شي پوره
زه به دسمال په هـــــر مينار تړمه

له زخمي اوښکو نه اميل جوړوم
پـــه جنتي غـــــاړه زنــــار تړمه

عـــابـــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پـــــه ســـر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصوير په هـــــره لاره گـرځي
پسې زمـــا د زړه هيـــنداره گـرځي

شپـــه کې د خيال په ترون ستا په لټون
راسره ستوري تـــر سهار گــــرځـــي

هوده د ميني پرې اثـــر نـــه کـــوي
د سينې دښتې کې مې ماره گـرځـــي

څوک به مې ور د زړگي وټـــکـــوي؟
لکه زما څوک بيقراره گـــــرځــــي؟

د کوم حسين نوم يې پر ډډ لــيـکلی
کاروان * چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملگری پيرمحمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه ستـــــړی ستـــــړی یم
مینې کې دې هسې اوبـــــــو وړی یم
مه مې غورځوه د غـــــورځیـــدو نه یم
ومې کره شـــــین به شـــــمه زړی یم
مینه غوارم. زړه غوارم له ښکلـــیـــو نه
سوال یمه لا هغـــــسې نیمــــګړی یم
مه ویرېږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نـــــه لـــــرم، مار نه یمه، پړی یم
مـــــا باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مـــــې د ژونـــدون پر اوږو مړی یم
سیوری مې پر سـر د پسرلي* ګرځي
شکر د وږمو د بـــــهیـــــر غـــړی یم

* استاد شاعر محمد صدیق پسرلی او افغان ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تــــــوده ځمکه
غم مې وکرلو پـــــه ښــوره ځـــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګـــــــي مــــه ږده
يبلې پېښې څوک کله ږدي په سره ځمکه

پريږده چې دا وچې شونډې کيــــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده ځمـــــــــکه

څنګه به يې کړ ښيرازه کـــــــيږي نه !
موږه او به کړې په خـــولـه ځـــــمکه

تا ته به خوږه نشه د ميـــــــنې شــــــم
بنګ يمه پخيږيم په ترخه ځــــمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وا يسته سحر ويــــــريــږم
چې له مغرب راخيژي لمر ويــــريـږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګـــــورې
له شوخو سترګو نه اکثر ويـــريـــږم

پام چې د نه راتلو يې و نه وايـــــې !
ريباره زه له دې خبر ويــــــريـــــږم

لکه شبنم د ګل په پــــانــــه پـــانـه
زه د تودو خې له اثـــــر ويـــريــږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چيړئ
چيرته ناسور نه شي پرهر ويريـــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تانه ګرانه ډېره ګرانـــــه زنـده ګـــي ده
په مينه مينه وګوره جانانه زنـــــده ګـــي ده

چې تا مينه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنــــده ګـــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جـــانـــانـه راوريــږه
په دښته د ګلونو له بارانــــــه زنـــده ګي ده

حسين پړاو دې مخکې دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د يار په کلي شه کاروان زنــــده ګـــي ده

لمر غيږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نڅـــيږي
سحر په مستۍ راغی څه روښانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نـــاڅي
که د آسمان په لمن ستوري نـــاڅي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نــاڅي
د زورور ډول ته کمزوري ناڅــــي

د جانان یاد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــاڅي

دتخیل په تال مې داســې زانګي
لکه زنځیر چې د ورښوري ناڅي

د مینې باد په مازیــــګر راوله
په مازیګر د چنار سیوري ناڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شـــــپه تـــــیروم
ځم د جانان کلي کې شـــــپه تـــــیروم

د زړه پر للمه به مې وټـــــو کیـــــږي
چې د باران کلي کې شـــــپه تـــــیروم

له پرښتو سره مـــــې کــــړې وعـــده
د لوی آسمان کلي کې شـــــپه تـــــیروم

د ښار لوګوکې مې ساه تنګه شـــــوله
یمه روان کلي کې شـــــپـــه تـــــیروم

چې تخیل مې د غزل رنګـــــــین شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تیروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندي مرمه خو روژه ســـاتـــمه
په خم کې لامبمه توبه ســـاتـــمه

یو لاس کې توره بل کې نیـــسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ســـاتـــمه

په زړه کې لولم سیپارې د مـــینې
په تاخ کې بنده خلاصه ســـاتـــمه

چیرته په غم باندې هم نه څـــخیږي
لیمه کې اوښکه پښتنه ســـاتـــمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښـــته ســـاتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وگنډمه
د نظر ثار به ستا د کلي په لار وگنډمه

چې زمانه پرې گواهي زموږ د مينې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنار وگنډمه

څومره به ښه شي چې رنگونه د فطرت شي يو ځای
د لمر ذرې به گله ستا په رخسار وگنډمه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنگه واخلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وگنډمه

سل کاله کيږي يو ظالم په بې رحمۍ شلولی
ځم چې د لراو بر د غرونو پرهار وگنډمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و ســـــامـــــان راوړي
تخیل ته مې سندرې جـــانـــــــان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونـــــه یـــوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمـــان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وي په کـــې نغښتی
چې مهار د غزلونــــــو کـــاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خــــبر یـــې؟
چې تور زړي درته ګوري ایـــمان راوړي

د شهیدو ګلـــغـــوټــــیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چـــا به نظـــــم وی
ستا په خوله چې درغـــلم غزل شومه

څومره ښه نازونه شو یـــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربـــــل شومه

یا د کلي خلکو واورئ مړ مــــې کړئ
مینه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
څو ځلې میلمه که د اجل شـــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مازیګر نه لري ګودر نــــــه لري
زموږه کلی خو اخـــــتر نــــه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخـــلو
چې ماښامونه یې سحر نـــــه لري

پر ځای د سرې یې بارود خــوړلي
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرګی پر موږه د ویر ساندې وایي
د ژوند نغمې پر موږ بـاور نه لري

جانانه کله خو راپیــــښــه وکړه
زما د زړه جونګړه ور نـــــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح يوه نغمه وه چې راتـــــله
که ستا د نرګسي ګیسو وږمه چې راتـــــله

حرم کې مې د زړه چې يو صنم د يره کيـــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتـــــله

غبار د تصور له آيينې مې چـــې صفـــا شو
د باد په څير زما په لور هـــغـه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو مې د مينې زمزمـــه وه چې راتله

تعبير يې د سندرو د مغان لـــه پيره غواړم
بيګا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنګله نه ورتــــه لاره راځـــــي
هره بلا مو چې تـــــر ښــــــاره راځـــي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخـــمـــونـــه
ښکلي له څه رنګین بـــــهاره راځـــي

لکه چې خپل همزاد مې ومـــونـــدلو
چې ورک تصویر ته مې هینداره راځي

د روح سرود مې ورته بین غــــږوي
د سینې دښتې ته مې ماره راځــــــي

د زړه له شوره لا وتــلی نــــه یــــم
د مینې غږ له دې بـــــازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مـــــړه کيـــږي
لړيې لاس ونيسئ ډيوه رپي رڼا مـــــړه کيـــــږي

هواګير زړه مې داسې ولي د نظر پـــه ګـــاټـــو
لکه ويشتلې مرغۍ څرخي په هـــوا مـــــړه کيږي

راته يو چا له ميکدې نه د تـــــوبـــــې وويـــل
ما ويل نه، نه رنګينه غوندې ګـــناه مـــړه کيـــږي

له خاورو پورته شه ملالې پيغلې چـــيغـــــه وکړه
ميوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کيږي

خدايه د کومې ګناه غچ دې رانه دلــــته اخــلې؟
لا مې آمين په ژبه ګرځي چې دعـــا مـړه کـــيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبــــــر نيــــــسم
لکه د وريځو غيږ کې لمــر نيـــــسم

دې مانښامونو راته هيڅ را نـــــه کړل
د ښکليو لار په سپين سحر نيـــــسم

بيګا مې ټوله شپه منـــــتر ويـــــلی
څوک په هوده کې د نـــــظر نيسم

چا رانه زړه لکه د غـــــل وړی دی
ښکليو کې ګورم څوک اوتر نيسم

چې صحيفې ورته د ميــنې راځي
ځم چيرته دا سې پيغـــــمبر نيسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بين غږومه چيرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې لاره لټوم

د باد په څير چې ښکته پورته ګرځم لالهانده
تصوير له چا نه ورک يمه هينداره لټوم

چې زړونه تخنوي داسې نغمې درځنې غواړم
تارونو کې دې هغه تار ستاره لټوم

اول به مې د زړه په دريڅو کې راپيدا شي
که نه شو بيا به ستوري په کراره لټوم

سرونه به ډېر ګرځي خو چې زه پسې ګرځېږم
يو سر چې سلسله يې ځي تر داره لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګریوان ته داسې اچوي نظر لاسونه
لکه د وریځو لمن وخیري د لمر لاسونه

زه به یې هم د امتیانو صف کې ودریږم
که مې پر سر تیر کړي د مینې پیغمبر لاسونه

خدایه د نور باران شیبه شیبه راوورو‌ه
بدرنګې شپې پر مرۍ ایښي د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تا ته نه لګیږي
ته چې ښیرو ته غځوې هر مازیګر لاسونه

زموږ په کلي کې د وینو د غځ زیري کیږي
د هر دریم سړي په وینو سره اکثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لیمو نه چې بهر شولې نظره چیرته ځې؟
له غرونو چې پناه شوې ښکلیه لمره چیرته ځې؟

څه رخه دې مئینو سره کیږي او که څنګه
ماښام ته چې نیږدې شوې مازیګره چیرته ځې؟

د زړه پر للمه د ښته مې یو څوک خو رازرغون کړه
ایسار شه پسرلیه مروره چیرته ځې؟

څه ښه وو چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چیرته ځې؟

د شر د سوداګرو قافلې بازار ته راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرته ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورانې مې کړې لاس کې د تلې کــــرښې
مه جوړوه ماته په تـــــــندې کــــرښې

ښایي چې تصویر به جوړوې د چـــــا
کاږې چې پر ځمکه لیونې کــــرښــې

زړه کې زما لارې تـــــــیروې ګـلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغي کرښـې

پاڼه مې د ژوند پخپله تــــوره کړه
هسې وایم دا دي ازلي کـــــــرښـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم پــــه هـــــره ورځ
پو ښتنه خو د ګل کوي شـــــبنم پــــه هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحـــالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم پــــــه هــره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورتـــه ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم پــه هـــــره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر موږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه يوسي چې مرهم په هـــره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکليو اننګوته مـــــــې نظر غـــــــئـــــــوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځـــــــــوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لـــــــوبـــــــه ګټلې
د مينې پيغمبر د چا پـــــــه ســـــــر غځـــــوي لاس؟

د کوم مئين په قتل پسې وتې ده لـــــــه کـــــــوره
په ناز په کرشمه لکه خنـــــــجر غـــــئـــــوي لاس

د چا د ګريوان تار تار يې په ګوتو کې نيـــــــولـــــی
دا شوخې شيوه ګرې خو اکثر غـــــئـــــــوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وايي چې اختر کې مرور غــــــئــــــوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک خو مې یو ځـــــل د زړه په لار راواړه
خدایه په مئین زړه مې پـــــرهـــار راواړوه

ښکلي دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
یو څو خو پرې د مینې په مـــــدار راواړوه

ساقي د میکدې نه دې نن تش لاســونه نه ځم
په لپو لپو ستـــــرګـــو کې خمار راواړوه

هینداره مې د زړه ورپسې ورکه ورکه ګرځي
تصویر پرې د کوم ښکلې پـرې وار راواړوه

چې غړ.د ستار نه خیژي د څـــنو څو تارونه
جانانه لږ.په څـــانـګه د چـــنار راواړوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دي د زلفو په رخسار وزنګوه
پر غاړه مې لاسونه لکه هار وزنګوه

يو چا رانه جامونه د نظر وتښتول
بنګي آشنا په بنګو مې خمار وزنګوه

د وړانګو په مهار کې د رڼا کاروانه راشه
حسين سهار د کلي په چنار وزنګوه

جانانه هنګامه د ميني ورځ په ورځ سړيږي
يو سر خو چيرته نن سبا په دار وزنګوه

موسکا دي سندريزه کړه د ذوق پرښتې راشه
دردونه مې نغمه کې د ستار وزنګوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلی شه، له خپل ښايست نه ښکلی شه
نن خو د غماز د سترګو خـــلی شـــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغـــــواړم
دی راته غوسه شي وايي، غـــلی شه !

ما د خپل بهير ســـــره ملګری کــړه
وخته ! لږ خو ماته پــــښه نيولی شه

زړکې يې لمنو تــــه راغـــلي دي
بازه د وطن غرونو کـــې غـــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا څوک مئین د هوش له ښاره وځي
د لیونو په ورکه لاره وځي

نغمې د مینې له ستار وځي
که د درد څړیکه له پرهاره وځي
دلته د مینې لیوني او سیږي
دلته هر ستوری له مداره وځي
له چا نه ښکلی جانان مخ اړوي؟
که د پارو له هودې ماره وځي
بیا به تصویر د کوم یو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هینداره وځي

موږه د مینې دنیا هم ولیده
د کار سړي په کې له کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته یادیږي هغه تیر وختونه
چې په غرمو به ګرځیدم، ګرځیدم
ستا په کوڅه کې به د چاله ويرې
لکه د پانې رپیدم، رپیدم
چې يېلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د دیوال سیوري ته
ستا د دیوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د ګلو د شمال سیوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهیدم
نه به غرمه نه مازیګر مې لیدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
ګرځیدم څو پورې چې لمر مې لیدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې ګیر یم
چې مې په ګرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آیـــــینه کـــې کـــتل
راته کیسې د ماشومتــــــوب یادیـدې

زه به په چیغو چیغو کـورتـــــه راغــلم
مورجانې زه به ستا و لـــــور ته راغـلم

زما به سترګې وې لــــــه خــاورډکې
هم به مې سر و له ګردونـــــو نـــه ډک

تا به نارې کړې چې قـــربـــان دې شمه
بیا دې له چا پره شـــــوخـــي کړې ده

تا به دخپل پـــــوړنــي پیڅکي باندې
زما لــــــه ســتـــرګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول ګردونه تا وځنډل
راته به ستغې سپـــورې تـــا وکړلې

چې مخ او سر به دې راومیـــــــنځلو
زما به سترګې تکې سرې ښکارېدې

تا به مې سترګې راته تورې کـــړلې

* * *

خو نن چې بیا زما په سترګو کې د چا له غمه
و وینو سیند بهیده

ما آیینې ته کتل
زما تصویر په آیینه کې زنګیده، زنګیده

ما ویل چې اوس به له هینداري نه راوښوییږي
تا راته څه په عاجزۍ وویل:

((زویه لوګې دې شمه ودې ګرځم
نوره د سرو سترګو دا لوبه پرېږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمـــــوږ د خـــــوارو کلی وي چې
ګلونـــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمـــــانـــــه لکه چې نور زموږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غورځنګ نه کوي

* * *

وخت به موږ ته څنــــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غږ د پسرلي وي خو لـــــه ورایـــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بـــــاروتـــــو نه
تاته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــــانـدي

* * *

پام کوه سپرلیه چې زموږ کلي تـــــه رانــــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحـــفـــه راوړې
اوس زموږ د کلي چنارونه خالي نـــــه لـــــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغـــــمـــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کـــې اوسو
دلته کې موږه ساه په بیه اخلو ژوند تـــیروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نـه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قـــند تـــیروو

* * *

څنګه ژر مې د آرمان قاتـــل جـــوړیـــږي
محتسبه لا مـــې هـــغـــسې ځـــوانـي ده
د ښار مشره ستا د امـــن ښـــاریـــه کـــې
هر څه ګران دي د ســـرونـــو ارزانـــي ده

* * *

پر سپین رخـــــسار چـــې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چـــې مـــاښـــام ولـــګي
د تن رګونه مې مـــوســـکي موسکي شي
غږ چې په غـــوږ زما د جـــام ولـــګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبیعت کې نظاره شي راتـــه وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خـصلت غوره کړ
مینه پښتنه یې تاتره شي راته وخـــانـــدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د انتظار په تـــــريـــخ نـــظر کې مې لا
د اميدونو څه خـــوا ږه پـــــاتـــې دي
وخته رفتار کـــــې دي کـــــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پـــــاتـــــې دي

لو
دی
د
لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدایزده چې د بني آدم په ارواح کې یې ولې داسې مزې پېیلي دي، چې د موسیقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوریدلو او یا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسیقۍ په وروولۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځینې غزلونه د خپل هر بیت له خوندور سُر و تال سره ځان یو ګام موسیقي ته نږدې کوي.زه دلته د غزلونو وزني رغښت هم نه یادوم، څه ډول وو ایم؟ موخه مې په شعر کې یو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهیر کې یې ځان په نویو ریښو ټینګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه یې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په یوه " معیار " بدلیږي، هسې معیار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بیل کړای شي.
خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی یم او ډېرځله یې غزلو زما په اروا کې سندریز مزي خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معیار سترګې به مې همدا خوند وي.
زما پر اند دغسې خوندورهځانګړنه د غزل لیکنې په همدې اوسمهالي بهیر کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهیر " له لارې د ځو تنو په شمیر کې تر عابد پورې هم رارسیدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوریدونکو یا لوستونکو پر ذهن تر کیناستلو پورې د یوې منظمې پروسې په توګه طرح کیږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نیکه مرغه د عابد صاحب داسې کار د غزل لیکنې په برخه کې بریالی دی. لومړی خو ښایي په ره بیت کې د نوې سکالو " موضوع " هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارايي لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د يوه ځانګړي هنري موقعيت استازيتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسووليت له همدغه ځای څخه پيل کيږي، دريمه چاره له قافيې او رديف سره د ټول بيت ښکلی پيوند دی. دا پيوند هم هنري ظرافت ته اړتيا لري. له دې وروسته د فني تلازماتو رغونه پيليږي، چې د شعر قافيوينوښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نيول دي. د ښاغلي عابد دا بيلګې په مرسته راغواړو:

ځنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرينو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تيارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسويلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښيار ښکلي په لټه پسې
يو ليونی له ميکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ايمان يې وايه
باز به دې کله له پنجې نه وځي

عابد هڅه کو، چې ټول شعري کلمات يې داسې يو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.

زموږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسيرن او ښکاره عواطف ارايه کوي، چې له ټولو سره شريک دي. د همداسې شريکو عواطفو موندل او بيا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې داسې ساده، خو ښکلې او نوې عکس العمل ډېرو احساس کړی، خو په لړ.و شعرونو کې راغلی دی.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلي چې ګورم په ما سر ګرځي

په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولی دی. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندی لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ویې زغمي او په وجود کې یې په احساس بدله شي، بیا نو دغه احساس په خورا طبیعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم داسې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شریک شي ، شاعرانه صمیمیت هم له همدې صداقت څخه سرچینه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولی شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زېږونې به یې خورا صمیمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همداسې یو صمیمي شاعر دی. د عابد غزلې مو ډېرې یادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بریالیتوب نښې راڅرګندې کړي " وروستۍ ټپه" یو ښکلی تصویري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثیل کې بریالی دی او په ډېره ځیرنه هېل هر شعري انځور بشپړ ارایه کوي. ژبه یې هم خوږه ده د "هائیکو" ګانو په هکله څه نه وا اسم ویلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه یم، خو څلورومه هائیکو:

اوس چې او به له ورخه تیرې شولې....
د یوې ښکلې ګناه ظریف او سمبولیک اعتراف انځوروي.

زمونږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهیر" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مینې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارع څخه په شعر د شعر د لوستلو هیله شوې ده، ځنې داسې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلي دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.

د عابد په غزلو کې یوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمیر شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکیبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته ځکه حسن تکرار ویلای شو، چې هره مقطع بیل خوند او بیل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پیښه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پیدا کوي دا حو بیلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه
یا
سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتوم
او یا هم دا
بیله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز " ته ښایستو کي شان کوتره شي
یا
زرکې وزرماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز " یې په هوا نیولې لار لیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وينو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بيلا بيلو هنري موقعيتونو کې ځای ټاکي. له ځينو ټاکليو اشياوو سره شاعر ذهنی اړيکي له همدا سې بيلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغي عابد دغه شرط بيخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په اوسمهالي بهيرکې ښاغلی باز محمد عابد د غزليزې شاعری ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صميميت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې دا سې يو ښايسته ترکيب جوړوي، چې د لوستونکي په ارواکې هنر ته تږي مزي په سندرو راولي. زه خو وايم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخيله باز همدا سې د هنر پر ښايستو کو ترو مين لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهيو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور ليوال

د سلواغې ۱٦ مه ۱۳۷۸

پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځنګه چې ښکلي له وعدې نه وځــــي
داسې مې زړه له ارادې نـــــه وځي

لمر د زرينو وړانــــګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تـــياري نـــه وځي

ورسره ستا د نامه تـــوري ځغلي
هراسويلی مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښيار ښــکلي په لټه پسې
يو لـــيونـــی له ميکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ايمان يې وايـــه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځـي

پېښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کــــړمه
داسې يې غمونو ځان ته خپل کــــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د ميــــــــنې ده
زه به يې د اوښکو پــه نـــم ګل کړمه

بيا مې په يو ښکـــــــلي نظر پريوتو
بيا ځکه خبرې پــــــه غـــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غـــــاړې ووتو
اور به د رقيب پـــــه خـــونه بل کړمه

نن "باز" تـــــه د زړکو ميرې ووېل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

۵/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نـــــه شي
د زړه پرهر به مې راټـــول نـــه شي

چیرته یو نیم وي په کې سر ووهـــي
د بیابان هر بوټی غاټول نـــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پریوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مینه مې څه حد نه لـــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولـــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

۲۲/٤/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کـــــوي
چې د ښکلو کو پر سینه لونګ خبرې کـــــوي

اوس به د چا د خیال تصویر په کې ذرې ذرې شي
د زړه هینداري ته مې څوک د جنــګ خبرې کوي

یارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمايلې د راوړو ملنګ خـــــــبرې کوي

د ژوند تیارو کې و تنګ شوی د رڼا لـــــیونی
د ډیوې څنګ ته یو شهید پتنګ خبرې کــوي

زړه مې نری شي غریو مې ونیسي له حاله وځم
چیرته مین چې د بنګړو د شرنګ خبرې کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینو سترګو تاب زما خوښیږي
دا د بزم انقلاب زما خوښیږي

چې تنها کې مې د زړه نغمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زما خوښیږي

ستا یوه یوه خبره یو حدیث شي
ستا د سرو شونډو کتاب زما خوښیږي

چې د مینې د یادونو هدیره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښیږي

ژونده تاکې د جانان له مینې پرته
په ایمان کې دې بل باب زما خوښیږي

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه راواخله، ورته ستوري په ګــډا کړه
مرورې دي سندرې، لږ یې توري را پـــخـــــلا کړه

په نظر راباندې وڅښه، د ښکـــــــلا د مۍ جامونه
اوږده غاړه صراحي کړه، امـــوخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښـــــــته، د ارمــــــان زړي کرمه
د باران په شان وریږه، چیرته شـــــنه مـــې تمنا کړه

تخیل کې جوړومه، ستا د میـــنې د ښکــــــلا بُت
بُتکده د خیال حرم کړه، لږ خو ما د ځــان په خوا کړه

څنګه غلی ناست یې "بازه" وزرونـــه دې خواره کړه
د کوترو سیل تیریږي، څه خو شور څه خو غوغا کړه

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار وباسي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزګار وباسي

داسې ښکاريږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ږله رندان چې ميکدې نه وار په وار وباسي

دا زمانه داسې په چل او په هنر بدليږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار وباسي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې په نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار وباسي

د زمانې د حوادثو څه پروا نه لري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار وباسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دلیمو د خونې ور مـــــاتـــــوم
په چا به تنده د نظر مـــــاتـــــوم

د سترګو جنګ ته مې بلا زړه کیږي
ستا د بڼو به دا لښکر مـــــاتـــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځـــــه
یو ځو تڼاکې د ځیګر مـــــاتـــــوم

شیرینه مینه مې په زړه وریـــــږي
په فرهادي تیشه به سر مـــــاتوم

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتـــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو په انتظار لیوني
راشه که یې ګورې د دیدار لیوني

ستا د پاکې مینې اناالحق وایي په چیغو
جګ سرونه وګوره په دار لیوني

څوک دې خانقاه کې بلوي ډیوې د زړونو
څوک ناست میکده کې وي خُمار لیوني

هر طرف اوتر اوتر د ښکلو نظارې کوي
ګډ چې شي د صدر په بازار لیوني

زړکې وزرماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" یې په هوا نیولې لار لیوني

پېښور، صدر ۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــــحالـــي يوه زره نه لري
په ځمکه سيوری پـــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرګ يې نيسي، غاړه تبې ته مجبوره کيږدي
د زمانې له ستمګرو نه چـــــــاره نـــــه لري

موږه د داسې بد نصيـــــــبه قبـــــيلې وګړي
زموږه مړي ګډ ښخيږي هـــــديـــــره نه لري

اوس د آذان ازانګې ټول کلي ته نه رسيــــــږي
زموږ جومات يې شهيد کړی مناره نه لـــــري

راځه چې پاتې زنده ګي په محبت تـــــيره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مينه خساره نـــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغلره شي
زړه ته چې راکوزه شي سندره شي

زه ورته وسله د خودۍ کيږدمه
مينه په ما څومره زوروره شي

ناز لري، نياز لري، انداز لري
خپل مين چې وګوري اوتره شي

څومره چې په کم نظر کتل کوي
هومره به يې حسن له نظره شي

بيله چې د زانو له کتاره شي
"باز" ته ښايستو کې شان کوتره شي

۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشیب څه په فـــــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پـــه ناز روان دی

په کوم پړاو بـــــه چـــاته ځان وسپړي
راسره ســـــم د میــــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بـــــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســــاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الــهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انداز روان دی

چیرته به خپل مرام ته ورســــیږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ما زد يــــــــګر راغی
خدايه څه تندر په ګــــــودر راغی

د بورو شور په هديره کــــــې و جوړ
چاته راته ويلې چې اخـــــتر راغی

زما د قتل اراده يــــــــې کــــړې
جانان د ليچو په خـــــنجــــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پــــــــخوي
ښکلی په شان لکه د لــــــمر راغی

د خيال وزر مې ستا په مينه خور شو
سروش د شعر مــــــې پـــه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګـــــل واخــــلي
تصور مې رنګيني د غـــــزل واخـــــلي

د ديدن تنده کې هومره تــــکنی کــــړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جــــل واخلي

په اسانه به يې خلاص نــــه کــړې جانانه
که د مينې تار مو يــــو ځـــلې ول واخلي

ښاماران يې چې په څانګو مســـتي وکړي
له ترخو نه خوارې څنـــګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شـــپه بــــه وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار ځنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتـــــی دی
هم مې له لیمو نــــه نظـــــر وتی دی

واړه ارمانونه به مـــــې ووژنــــي
نن دې د ښو چې لښکر وتــــــی دی

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه کوو
ما وی چیرته نه ځي بهر وتــــی دی

هغه دنګ چنار کلي کې نه شته دی
غشی تر سینې د ښــــتر وتی دی

"بازه" پسې والوزه وار مــــه کوه
ګورې نه صحرا ته کوتر وتـــی دی
۱۹۹۸/٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه یې لیږدي، د مستیو وچکـــــالـــي ده
د شاعر د خیال لمنه، له سندرو نه خـــــالـــي ده

بیا یې غیږه کې رانه وړل، د رامبـــیل چامبیل ګلونه
سږ کال هم په موږه خوارو ، تنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل میله ده، د بـــــارودو پـــــه وطن کې
له شهیدو ګلغوټیو غیږه ډکــــــه د مـــــالـــي ده

د مه څای یې زړه کې نه شته، د کاروان د لارویــــــو
په خنجر د لیچو راغله، نن حسینه جـــــلالـــي ده

۱۹۹۸/۴/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له میـــــنې زړه لــــــرم
شکر دی هــــــر څــــه لـرم

بدو ته یې بـــــد وایــــــم
ښه یې پــــــه لیـــمه لـــرم
زه د جــــانــــان غـــم سره
تل د زړه خـــــوالــــه لـرم
خټه مې لــــه عــــشقه ده
اور لرم، اوبــــه لـــــرم
وینې وخت څه په منډه ځي
زه چې بخــــــت اوده لرم
مه ! وزر مې مـــــه تــــړه
"باز " یم الـــــواتــــه لرم

۱۳/٤/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مې داسې په دایـــره کـــې واخلي
لکه بین مار چې مار هـــوده کې واخلي

د ماز دیګر وعدې تـــه نـــه رسیږي
د دیدن تنده مې غـــرمـــه کـــې واخلي
ښکلې ګناه ته مې رابـــولـــي ســـاقـــي
رانه توبه په میـــکده کـــې واخلي
د عزرائـــل به دا احـــسان ومـــنم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخـــلي
زما په زړه داســـې قبـــضه واچـــوه
لکه ښامار چې لال ولجـــه کې واخلي

سترګې یې سرې شي په چا خیال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کـــې واخلي

۱/۵/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر گـــــرځـــــي
ښکلي چې گورم په ما ســـر گـــرځي

غم مې د زړه کلي تـــــه لاره کـــړي
په سپين سترگی په کې اکثر گـــرځي

يارانو ځمه لاس نيوی تــــرې کـــوم
چيرته د ميـــــنې پيغمــــبر گرځي

د مخ رڼا يې دنـــــيا ونــــيولـــه
يو څوک په څير لکه د لمـــرگـــرځي

خدايزده چې زرکې کومې خواته تللي
ورپسې "باز" په سم او غــــر گرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ يې راويښ کړه دې ويده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګـــــريوان ته لاس واچوه

راته د سپينو سپـــــينو ستورو اميلونه راوړه
د کائيناتو دې خــــواره جهان ته لاس واچوه

ترينه ولجه کړه د سندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کـــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســـازو نه څه غيچ خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخــه دوران ته لاس واچوه

چې د رقيب له زړه نه سوی سوی دود وخيژي
"عابده" دا ځل دې خواږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو نظر خو رندانه راواړوه
لږه تيره زمانه راواړوه

د رنګ ساعت له به ډيوه په مړه کيدو شي
هله ژر شه پروانه راواړوه

د تندي له اييني نه ګوري زلفې
په رخسار دانه وانه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کې مې ديره شه
دا حرم په بتخانه راواړوه

بازه اوس دې غزلونو کې خوند نه شته
بس دی نوره افسانه راواړه

٢٠/٦/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ساز و ، يو سرور و ، يو نغمه وه تيـــــــريـــــــده
په سيمه مې د روح د چا وږمه وه تــــــيريـــــــده

هيڅ حد يې د ښکلا تاکلی نــــه شمــــه يـارانو
د سيند په څير روانه وه څــــپه وه تيـــريـــده

يو څوک مې تصور کې جــــوړولــــه ورانوله
په ما د ليونتوب يـــــوه دوره وه تــــيريـــده

ها ستوري به يې ياد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستـــيو ډکـــه شـــپه وه تيريده

يو شرنګ مې د پاوليو په غـــوږونو کې نځيږي
په خيال کې مې تر څنګه چې هغــــه وه تـــيريده

۲۸/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې لاروی یمه صنم ته مــــې وربـــولـي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربـــولـي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خـــو یـــارانو
چې چیرته مینه نه وي هغې چم ته مې وربــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بــــه څــه اثر وي
چې هر سهار د میا او ملا دم ته مـــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
یو ښکلی ترنم شي زیر او بم ته مې وربـــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونـــیو
دا څنګه رڼې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

لیمو کې یې د ژوند خُمار، خُمار راته کـــرلی
چرسي بنګي سړی یمه چیلم ته مې وربـــولي

۲۶/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وایمه د ځان په خیر مې خوښ یې
جانانه په والله چې د ایمان په خیر مې خوښ یې

د مخ فضا دې ټوله سندریزه غوندې ښکاري
د سپینو رڼو ستورو د آسمان په خیر مې خوښ یې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په لیمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خیر مې خوښ یې

"سالکه" آشنا څنګه رانه لیرې، لیرې ګرځې؟*
"نثار" زما یاره د "کاروان" په خیر مې خوښ یې

د ښکلیو په خیر ښکلی یې غزله د "پسرلي"*
د مینې د کیسې او د رومان په خیر مې خوښ یې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران یاران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځینې قلنګ غـــــواړي
یوه خولګۍ درنه ملنګ غـــــواړي

ستا د کوڅې له رقیبانــــــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غــــــواړي

څومره ساده ده کلیوالـــــه میـــنه
د هار پر ځای رانه لونـــګ غواړي

د زړه مې سوبه په دوه څـــیزه کیږي
یو رانه تا غواړي بل بـــنګ غواړي

د ښکار پر ځای ورسره مـــینه وکړه
"بازه" کوترې درنه څنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبریزه دی میخواره رانـــه ورکه
تصویر مې پسې ګرځي خو هینداره رانه ورکه

هر څو که لاروی یــــمه د شپـــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــیدلې هغه لاره رانـــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې میوند ټپه ټپه کړي
یو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانـــه ورکه

د بین په ترنم یې د روح کلې ته رابـــــولـــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانـــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي یـــــارانو
څه ټکه راپریوتې سندرماره رانـــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په نظر کې راشین شوی دی
درد مې په پرهر کې راشین شوی دی

ډېر به د ارمان ګلونه ونیسي
زړه مې په ګودر کې راشین شوی دی

رام به نه شي کله کې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشین شوی دی

ښښې د "حمزه" د تخیل لري
شعر که په "خیبر" کې راشین شوی دی

بیا به په پنجو کې زرکه ونیسي
ښکار د "باز" وزر کې راشین شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پـــــــريــــــوتـم
خدا يږو له غر پـــــريـــــوتم

ته په وعده را نــــــه غـلې
زير ما زديگر پريـــــوتـــــم

زه د سپيلني پــــــه خـير
واخ، په شرر پريـــــوتـــــم

ما وی چې کعبه بـــه وي
زه دې په ور پريـــــــوتم

ښه مې زړه پرې يخ کړلو
"باز" په کوتر پـــــريوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پـــــــه منده
یو څو لیوني ستوري له مداره ځي پـــــه منده

پرون مې تلوسه د نن په تمه زیـــــاتـــــیده
خو نن چې راغی ښکلی شو ناګاره ځي پـــه منده

یو چا په میکده کې وچې شـــونډې شپه رڼه کړه
یو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منده

هغه د یو دیدار په خاطر سر تلي کې اخـــــلي
چې ژوند یې مینه مینه وي تر داره ځي په مـــنده

زما د زړه له څُم نه یې یوه څکه ونــــــــه کړه
په ناز په کرشمه رانه میخواره ځي په مــــــنده

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خو ګيډۍ دُعا به د آمين په مـــــــزي وتـــړم
زړه به مې د ښکلو د آئين په مـــــــزي وتـــړم

نن به مې د سترګو کورکي ورته پرانيستي وي
پريږده چې يو ځو په کې حسين په مزي وتـــړم

ټولې فلسفې به ستا د مينې په مخ شاته کـــړم
ښکلی غوندې شک به د يقين په مزي وتـــړم

هار د سپينو ليچو به په غاړه کې دروا چـــوم
وار وکړه چې زه خو لونګين په مزي وتـــــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سينه وګـرځي
زه به يې وزرونه ښه سنګين په مزي وتـــــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده ګۍ غمونه واړه مې له زړه راټول کړم
چې کور ته لاړ شم په سينه باندې واړه راټول کړم

په تصور کې زه ماښوم شم په کوڅو کې ګرځم
سکنۍ ماښام وي چې خوړلن له تناره راټول کړم
کله نا کله زه په ورانو ګودرونو ګرځم
کله ښايست له ټول جهانه په ليمه راټول کړم
لږ مې د زړه درزا ته لاس ونيسه سود به مې شي
د ارمان ټپ به ستا د ګوتو په چاړه راټول کړم
خدايزده چې څه توپان په سترګو کې جانان راوړی
چې راته وګوري بې واکه مې بانه راټول کړم

ستا د ښايست د اسمانڅکو په لور نيت مې کړی
باز يم وزرونو کې به دوه ستوري رانه راټول کړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې دا سې خونړۍ اړوي ســــــترګې
جانان چې رانه نن کړۍ کړۍ اړوي ستـــــــرګې

راځئ چې د يو بل سترګو کې ټول سره راټـول شو
زموږ له خوارانو چې نړۍ اړوي ســــــترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدا ايږو پـــــوهيدلی
دا ښکلی چې له ما هره ګړۍ اړوي ســــــترګـې

د بر کلي د شپون رمې هوښيارې راته ښـــــکاري
ازغو کې چې ترې پاتې شي ورۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپين وزرې ورســــــــره وي
چې "باز" نه په هوا هره جرۍ اړوي ستــــــرګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حـــــرم را نــغی
زړه ته مې څوک ښکـــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کــــې ګلان شیندل
هغه خو زمونږ په چـــم رانـــغی

تل د سپینو لیچو په خنجر راځــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانــــغـــی

ځم چې د ګلونو موسم غـــــلا کړمه
مونږ باندې یو کال چیرته سم رانغی

ته یې چې ښکالو ته غوږ نیولی وې
"بازه" هغه زرکه قـــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار يې سترګو کـــې غړيږي
خپل وار ته يې وار نه کيږي يو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پـــــخه وي
فراز و نشيب نه ګوري بس ګام اخلي او ځـــي

يو درد د چا دميني مې پرهر ته لاره کـــــړې
يو ياد يې جانانه هميش سلام اخلي او ځـــي

د کوم يو وږي "باز" نظر په کلي لګـــيدلی
په شنه سهار کوتره چې له بام اخلي او ځـــي

۵/٦/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ليونو کې دې راغلی نـــــه يــــم
جانانه زه دومره ښاغلی نـــــه يـــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســـــاتې
زه خو لا دومره نازولی نـــــه يــــم

بخښنه غواړم په حاضر محـــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلی نــــه يم

اوس نه چنار او نه سنځلې شـــــته دی
اوس د هغې يادونو کلی نـــــه يم

د يو ورور پښه مې جنګ کې وبايلله
خو له سنګره تښتيدلــــی نـــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلی تصور و چې تر څنـــــــګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنــــګه وه راغـــــلې

په تورو تورو سترګو یې قلنګ راځنې واخیست
چې کور ته مې د زړه یو ملنګه وه راغـــــــلې

د خپل مین ټپونه یې ګنډل په تار د څـــــــــو
هغه پښتنه پیغله چې له جنګه وه راغــــــلې

سندرې یې له لپو نه شیـــندلې لیـــــونۍ وه
بیګا راته په خوب کې شو خــــه شنګه وه راغلې

د ږدن پر ځای د بنګ دانې خـــوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" رنګه بنـــــــګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لړ راتـــــه وګـــــوره
زړه لړ راتـــــه وګـــــوره

ژوند په کـــــې راونغاړه
مړه لـــــړ راته وګـــــوره

بس درنه یو خوله غواړم
څه؟ لـــــړ راتـــه وګوره

ګل په اننـــــګو وړمه
ښه لړ راته وګـــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر پـــــه سپـــــــین اسلام راوا ړوه
لړ دې په رخـــــسار د زلـــفــــو لام راوا ړوه

پام کوه آشنا چې پښه نیولی په کې نـــــه شـــې
مینه خو سرحد نـــــه لـــــري ګـام راوا ړوه

زه به ورته ټوله شاعري خپـــــله اهـــدا کړمه
خدایه د شاعر حسن خـــــو پـــــــام راوا ړوه

پریږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده مـــاتـــــومـــــه ساقي جام راوا ړوه

۶/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربـــابـــه راوتله
د مينې ولوله مې له شـــبابـــه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مينا کې اړولـــي؟
بيګا شپه چې ورېمه يې له شرابـــه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زياتـــيدله
ها ښکلې چې يارانو له سُرابـــه راوتـله

پرون چې د مطرب له ترنګه څه مې اوريدلي
هم هغه مسئله نـــن له کـــتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بنديوانه وي ساتلي
کوتره خو به "بازه" بـــې حـــجابه راوتله

۱۴/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سرو تــــــودو وخـــــوړم
څه د چا مینه کې نــــــــشو وخـــــوړم

هسې له وخت نه ګیله څـــــه لـــــه کوم
خپلو یـــــارانـــــو پـــــه پردو وخوړم

وطنه ستا له غیرې لـــــیرې، لـــــیرې
د پردیسیو ورځو شـــــپو وخـــــوړم

هغه خدایې سلام هم نـــــه راکـــوي
زه یې غمونـــــو انـــــدیښنو وخوړم

خپلې خــــــورینګې ته کوترې ویل
زه د "باز" دوه وو سترګو سرو وخوړم

۸/۷/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونـــــغاړه
درد يمه پرهر کې مې راونـــــــغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکليه ! نظر کـــــې مـــې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پـرې نه ږدې
ګوره سپين سحر کې مـې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مــــينه ويل
"بازه" په وزر کې مې راونـــغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه څـــــــنګه ځـــې؟
کیسه زموږ د مینې چې ښکاره شوه څــــنګه ځـې؟

تصویر دې په کې وځړوه، یاد خو به دې ســـــاتـي
رڼه مې د زړګي چې آیینه شوه څـــــنګه ځــــې؟

هن! واخله لږ سرور خو په لیمو رانه یـــــوســـــه
ژوندون مې درته ویړه میکده شوه څـــنګه ځې؟

سهار و، ماز دیګر شو اوس ماښام په تیریدو دی
ایسار شه د چا یاده نوره شپه شوه څـــنګه ځې؟

ښه ډېر به درته جوړ کړم سپینې غاړې ته ځونډي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په ميو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نـــمانځي

بيا د غزل ملکې، ګـــــيډۍ ســـندرې راوړې
چې به په دې عنايت، کوم يو ملــــنګ نمانځي

بيا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســــيل ووتې
سپينه سينه به د چا په تور لونــــګ نـــمانځي

ډيوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډيـــــوه شي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نـــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بيا راټول شـي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمــــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مـــــې خــوره ده
سندره چې زما د تخیل په تـــــال ســـپره ده

نظر مې ښکلا وزیږوي کوم لور ته چـــــې ګــورم
له کله نه چې ښکلې مې په ستــــرګو کې دیره ده

چې تا په ګلورین نظر یـــــو واړې ورکـــتلي
جانانه د زړه سیمه مې اوس ټوله ګـــلــــدره ده

یو څوک راغلل ژوندون یې د مرګي نیــزه کې یوړو
دا پورې کلی وګوره چې واړه هـــــدیـــره ده

د روغې څه خبره به یې باز ســـره وي شـــوي
کوتره چې په شین سهار د بام په ســـر ښکاره ده

۲۷/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه دې پر په اســـــانــــه راتــــه وګوره
لږ خو په ما ګرانـــــه راتــــه وګــوره

زه مې نظر ستا په ښکلا ويــــنځـــــمه
ته او خدای جـــانـــــه راته وګوره

ياده به وي تاته پـــــرونـــــۍ وعده
نن نه شې پښـــيمانــــه راتــه وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای او ښــــبه کـــــاروانه راته وګوره

تا پسې خو خدايږو رســــيده ګران دي
لمر غوندې روانه راتـــه وګـــــوره

١٦/١/٢٠٠٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې اوښکو باندې ستا د کوځې ور وينځلی
لکه باران چې بيګا ټوله شپه وي لمر ويـــــنځلی

دا چې ښکلا راته په هر څه کې ځرکونــــــه وهي
سهار وختي مې ستا په ښکلي مخ نظر ويــنځلی

په لاهوتي سندرو نيت ترم د مينې پــــــه نـــوم
د زړګي خُم مې په شرابو د کـــــوثـــــر وينځلی

څنګه سرور دی د بر کلي د ګــــــــودر پـه غاړه
چا به د بنګو په وږمه وي ماز ديـــــګر ويـنځلی

د بوډۍ ټال يې په وزرونو کې يو شـــپول جوړوي
"بازه" د سپينې غرې په واوره يې کوتر وينځلی

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه خاموشه زنده ګي ده هنګامه نه شــــته دی
نن دې د کلي مازدیګره هیڅ مزه نـــه شــته دی

په یو ساعت کې په یو رنګ په بل کې بل رنګه وي
ماته خو خدا یېږو د دې ښکلو اندازه نه شـــته دی

څنګه ایسار شمه یارانو په دې چم کې څـــه دي
دا وخت به څرنګه تیریږي چې هغه نه شــــته دی

اوس به دې څرنګه ښکلو کیه ســــندره کـــړمه
چې مې په شونډو ستا د مینې زمزمه نه شتــه دی

د جنګ شیبې وې دیوالونه سره غاړې وتـــــل
لارې مو ورکې دي په کلي کې کوڅه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګیال په مړینه

غر او آس

یو غر راونړیده
هغه دننګ غر
چې آسمانڅکو ته یې لاس غځیده
لکه د طور په څیر ذره ذره شو
****
یو آس له پښو ولویده
هغه سپین آس
چې په یو ګام کې به تر لیرې، لیرې ورسیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړینه

دا څه ټکه راپریوتې

دا څه ټکه راوپریوتې
چې د سر سړي مو وینې
څنګه ژر یې رانه واخلې
دا څه ټکه راپریوتې
د یو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشین شي
دا څه ټکه راپریوتې
چې د سر سیوری پیدا کړو
عزرائیل یې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپریوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غیږ کې زمولي

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د یادونو ځلی
د یو شهید آرمان په څیر ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به یاد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مریو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هینداري په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري یو ، یو وکرل
ما ویل چې ته کله کجل پوري کړې
نو په لیمو کې به دې وغړیږم
او که هینداري کې تصویر ته ګورې
ستا له تصویر نه به راوټوکیږم
داسې به تا سره د مینې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هیر دي
چې په بې نیازه غږ دې وویلې
راشه آیینه رانجه دې واخله
نه دې یاري کړم نه دې ښې ګرځومه

څو درې مسریزې

راځه چې نن خو پټپټانی وکړو
چیرته یو ښکلی ماشومتوب پیدا کړو
چې څه خو مینې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوې
ناځوانې زه خو دې هیر شوی نه یم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې په خبرو قطغن ولګیده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مینه وکړو

***

اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې
ناداني لړ دې په خوله لاس کیږده
په یارانه کې خو بنګړي ماتیږي

د درد د څړیکې په څیر لاره وکړه
زما په تول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځیږه

***

خیر دی جامو له به پیوند ورکړم
پیزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خیتې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت

داسې خو مه وایه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زموږ په منځ کې
د ښایستونو خالق نه ده ویستې
نو داسې مه وایه چې نه به ګورم
زه به ور ګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
یو بیت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپيښه وکړه

ته مې په خوب ليدلې

ته مې په خوب ليدلې
پر افغاني ګڼ دې د سپينو روپو ټل دا سې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپينو ستورو
ته مې په خوب ليدلې
لکه زيړی مازيګر،
د څو شپېو لپاره،
پر کاپيناتو ښکلا وشيندي په منډه تير شي
ته مې په خوب ليدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نرۍ لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شيندي
ته مې په خوب ليدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپينې ليچې داسې نغښتې،
لکه د اوږد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تيکې ته توره تيره کاندي
ته مې په خوب ليدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د برې لور ته مې وهڅوې
ته مې په خوب ليدلې
زما او ستا اړواوې
د اند ښښنې په نوم څه نه پيژنې
د ماشومانو خويندو ورونو په خير لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې ورښښمين لاس دې
د بياليدو په اميد
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ويښ شوم
بيا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښايي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهيسې
د ښايستونو خالق
د مينې کر کړې وي
شايد همداسې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شين کيږي
او مينه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نيمه خوله خندا باندې ټول زړه وبايلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک ګورمه چېرته به وي د نـــګه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدا یږو غـــــنمرنګه ستا په څیر

د چا ښکلې په لـــــته پـــــسې وتی یم له کوره
کوڅه پـــه کـــوڅه ګرځمه ملنګه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مینه کې یې پوخ کړم
پر سپینه سینه زانګمه لونګه ســــــتا په څیر

یو ته یې چې د ژوند قرار دې ټول راځنې یوړو؟
کـه بله به پیدا شي شوخه شنګه ستا پـــه څیر

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پیدا شي
کــــوتره چې مې تېره شي تر څنګه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ کلی

ډېره موده وشوله
چې "برکنډو" باندې د وریځو لړې نه ښکاریږي
او د خوږ غاړو کې رېدي راټوکېدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د "غره زیارت" ته خلک نه ورخیژي
وایي روسانو یې په لارو کې بمونه ایښي
چې کلیوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترینه وڅښې اوبه
هغه "بزرګه چینه" اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودر لارې مو شړې پرتې
ځکه زمونږ کلیوال
چېرته په کډه تللي
په بیرته بیا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په یاد دي
د مکتب ها ګلالو وړو به
د الفبا سندره
په ازانګو ویله

او دا مې هم یاد ېږي
چې د ایلبند نه به کوچیان راغلل
زموږ د کلي په شینکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګیده
د کلیوالو به یو شور پورته شو.

۳/ ۵/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربل دی
خلکه چا د تورې شپې نیولی غـــــل دی

بیا یې ګونځې په تندي کې غځـــــېدلي
بیا چې ښکلی راته نه ګوري څـه چل دی

خبر دی لاړه به شي، لږه سا خــــو واخله
د تلوار دې لا تازه پـــــــرونـــی پل دی

بس دعا کوه لونـــــګ چې راپاخه شي
د ځونډيو جوړلـــــــو مې تــــــکل دی

بازه دا دې لا څه ټوکې دي را اخیستي
د کوترو په وزرو دې جوړ غــــــزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قند وتړي
ډېر مېین زړونه به په زلفو بند په بند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پیدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

او به او به به کړي زما د زړګي واړه شاړه
که په ګرېوان راته د سپینو اوښکو بند وتړي

یو څو درانه سرونه په نېزه کې رانه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتړي

داسې بدرنګه زمانه خو خدایه را نه ولې
چې د عابد نه تخیل وتړي انند وتړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتون

زما د ژوند د امیــدونــو سپــین سحر جانانه
سکــنې مــاښــام درتــه یــاد یــږي کــه نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مــــرور جــانــانــه
سکنې ماښام درتـــه یـــاد یـــږي کــه نــه؟

له خپــــله ځـــانــه او جهانه بې پروا ګرځېدو
د ماشومتوب خـــــومـــره ښــایسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هـــوا ګـــرځېدو
د زلمیتوب خـــومـــره ښـــایـــستـــه دوره وه
لاس په نامه به درته زه ومه اکثـــر جــانـــانـــه
هـغــه اکـــــرام درتــــه یـــادیـــږي کـه نه؟

اوس هم ځوانان د خوږ په غاړو کې ټولیږي که نه
زمـــوږ د کـــلي مــــازیــــګر خـنـګه دی؟
د چتو پیغلو په کې اوس منګي ماتیږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمبه لمبه ګودر څنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کوثر جانانه
د شونډو جام درته یادېږي که نه؟

هغه چې ما و درته جوړ په هنرمندو ګوتو
هغه منګی درسره شته او که نه؟
هغه چې تا به همیشه زما جاګیر ګڼلو
هغه زړګی درسره شته او که نه؟
چیرته پریوتی خو دې نه یم له نظر جانانه
د زلفو دام درته یادېږي که نه؟

ستا د پاولیو د شرنګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تال نه نیسي
ښکلي به ډېر وي خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مې دا ستا په څیر په فال نه نیسي
چې ستا د ماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د باز ناکام درته یادېږي که نه؟

۱۶/ ۶/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیال

د آرمان زړي مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د چا ښکلې په نوم شیندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا یې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښیار سړي رښتیا ویلي
چې په مالګینو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کیږي
چې زه د اوښکو د څڅوبي پر ځای
د خیال مویک راواخلم
انځورومه د چا ښکلې تصویر
وختونه اوړي او زما د تخیل غیږې ته
خپله ځولۍ کې تصویرونه راوړي
د چا ښایست له ټول رنګونه راوړي
زه تصویرونو ته په ځیر ګورم
ښه په دقت ښه په تدبیر ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ایډیال یې تصویرو کې نه وي
فطري ښکلا یې په رنګو کې نه وي
خو لا مایوسه نه یم یون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مویک په لاس د چا تصویر جوړوم
لیدلي خوب ته مې تعبیر جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ يې د پاوليو شي سندرې زېږوي
دا ښکلې خو خبرو نه خبرې زېږوي

نظر يې د بنګال په کرتبونو کې پوخ کړی
نازونه چې يې سترګې سحرګرې زېږوي

زما د اوښکو څاڅکي بې بها ، نه دي يارانو
د مينې سمندر کې مرغلرې زېږوي

ښتر که ترينه لاړه زموږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانۍ او ګرګرې زېږوي

د وخت سختو سيليو ترينه ټولې بنې وړي
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زېږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د سین په غاړه
څپه چې ورته پښو ته پریوته د سین په غاړه

د سپینې خولې په طمعه یمه چا ښکلې ساتلی
اوس ځکه تېروم هره غرمه د سین په غاړه

ته وا که د لونګو کرونده په کې پخه ده
سحر او مازیګر یې وي وږمه د سین په غاړه

د سین د غاړې خلک یو په ژبه یې پوهېږو
د زوږ د ترنم یې وي نغمه د سین په غاړه

د مینې یو غمزه مې ارادې کاندي بدلې
اکثر چې رانه ماته شي توبه د سین په غاړه

جانان په تصور کې راته ورو په غوږ کې ویلې
راځه بازه چې جوړه کړو یو شپه د سین په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولګۍ له انتظاره به راووځم
لېونی نه شم له ښاره به راووځم

د ښايست په وسعتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې له تاره به راووځم
ستا ښکلا به د لېمو لپو کې وڅښم
د عمرونو له خماره به راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مينې پوخ کړم
لکه زر له سره انګاره به راووځم
د چا مينه به مې زړه کې لارې وکړي
لکه څړيکه له پرهاره به راووځم

په هوا کې که مې باز په نظر راغی
د کوترو له کتاره به راووځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه يم چې چا څرنګه نظر کړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مينې کر کړی دی

اوس خو د بنګو سره يو ځای لونګ هم دودوم
د چا د غاړې لونګين په ما اثر کړی دی

ستا د کوڅې له رقيبانو مې ليمه نه سوزي
ما هميشه شکايت ستا له پورې ور کړی دی

اوس په کې جونې نه ټولېږي څپې ساندې وايي
خو ما سلام د ړنګ ګودر هر مازيګر کړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پيدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مور نه، نه دي
ښه په مېړانه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کړلې
ما خو ستا خبرو نه اشنا خبرې زده کړلې

څه مې له بې وره میکدې، څه له رندانو نه
څه مې د پیالو له جنګېدا خبری زده کړلې

اوس به مې په زړه باندې یوه خبره نه پرېږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کړلې

ښه تاند زلمیتوب مې د صوفیانو په حلقه کې و
هلته مې د پیر نه د فنا خبرې زده کړلې

چا ته چې مې نیکه مشوره له زړه نه ورکړله
هغه راته ویلې بازه ! تا خبرې زده کړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه یم له جانان سره یــــو ځـــــای
والله هره شېبه یې له آرمان ســـره یـــــو ځـــای

که څه هم څه موده وشوه لـــه یـــاده یې غافل یم
خو بیا هم راته ځان ښکـــاري یزدان سره یو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره یـــو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مینې زړي شـــنه کړه
د چا یاده راځه خو له باران ســـره یــــو ځـــای

یارانو ویل د باز خوا ته ورځو هلته یې ګورو
سالک او نثار لاړه له کـــاروان سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي يم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نيولم
ويل يې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به ليدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ويل
عجيبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بيا به مې پلار ته ويل
پلار جانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چيرته چکر ووهم
خو راته پلار به ويل
"زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي"
ما به ويل پلار جانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسيزې وا اوښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا ياران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکاريږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچې مې ياد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خيرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده زړګی
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بايلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بيګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بيا به هيڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعويض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقيده مې باندې پاتې نه ده
بيګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هيڅ به ور ونه ګورم
ځکه چې زه يې په ليدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅیدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنیده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکیده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کیښودې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وایم چې لږ د موسکا جام خـــــو راکـــووه
بس دا وایم د تشې خولې سلام خــــو راکــــوه

د مینې یوه خبره درنه نه غوارم پـــــوهیــــــږې؟
ځو ستغې سپورې ما ته ځـــــه دشـــنام خو راکوه

رنګین سهار دې تا ته مـــــبارک وي مــــبارک
خو ما ته یو غمګین غوندې ماښام خـــــو راکوه

په مینه خو نه ګورې په غضب خـــــو راته ګوره
د تورو تورو سترګو ځــــه انـعام خــــو راکوه

د خدای په ویره ځمکه یې ځای نه شته دی یارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بــــــــام خــــو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې سترې مه شې،
دا راته وايه چې په خير خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه ديرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څيره ما ته ښايې
وايه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څير چا ځورولې نه يې؟
چا درته سپکې سپورې نه دي ويلې؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه يې،
غواړم چې تا ته يو راز وسپړمه
تير کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط يو ورځ مخکې
يو چا له ما ځنې نفرت کړی و
يو چا له ما سره سپيڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو چا زما په پاکه مينه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ايمان يې وايم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال انديښنو
يو په يو وځورولم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غيږ کې ونيولم
****
خو نن سهار چې زه له خوبه ويښ شوم
د ماهيپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وويلې:
عابده بس دی تير په هير وګڼه
نورې د تير کال انديښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرينې وړانګې
درته مينه وايي:
د نوې ورځ تنکۍ شيبې
د کال تر پايه پورې
درته نيکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې زړه باندې مې هر وخت راوريږي جانان
هومـــره ســـاده دی هـــومره ژر مـــروريـــږي جانان

سپيـــــنې روپۍ يې په لمن يوازې شرنګ نه کوي
چې لـــــمر ته وګوري د لمر غوندې پړقيږي جانان

لکـــه چـــې چـــا ورتـــه آمـين کـله ويلی نه دی
چې مـې دُعـــا غـونـدې له لپو نه تويږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما يې ګوندې زړه سوزيږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزيږي جـــانان

بازه ازار د کـــومـــې زاڼـــې تـــور وزرې بـــه وي
چې پـه لـږ څه کې دې لـه لاسـه ازاريږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام ږدمه قدم لیــــونی نـــــه یـــم
په والله در پسې سم لیـــــــونـــــی نه یم

بس یو ستا د یاد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم لیـــــونـــــــی نه یم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کـــــړې
اشنا زه خــــــو ستـــا د چم لیونی نه یم

ته یې راوړې، زه یې ځکه در نه وا خلم
که نه زه څه کوم غـــــــم، لیونی نه یم

له کوترې نه پنجو کې بـــــــښې باسې
"بازه" زه ستا په رقم لیونی نـــــــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګیله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شين همځولي ته (د ځنګل د ليک ځواب) ليکه، نو د ځنګ ياران
يې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته يې هم لاندينى بيت ويلى و:
کوترې راوړي د نکريزو پاڼه
شي ستا د باز منګولې سرې رايادې
خو کله چې ښاپېرۍ ورغوى پرانيست، د پورتني بيت په شمول ترينه درې بيتونه ښوېدلي وو ، خو ما ته يې له
شاعر نه يوه ګيله ضرور راوړې وه.
نن مې په زړه باندې بلا وربېږې
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
يو څو ترخې يو څو شکرې لرم
* * *
ستا له قلم چې په در در وربېدل
د هغو تورو رياضت مې کړی
چې به لاسونه ورته تا غځول
د هغو ستورو رياضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ایمان یې وایه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

❋ ❋ ❋

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخیست
چې میکده به ورته تا ویلې
ما به له هغې ځنې جام واخیست

❋ ❋ ❋

که زما پښه به چیرته وښویده
تا به له مینې نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتور بدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

❋ ❋ ❋

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پیره ! زما په سر هم لاس تیروه
له زړه مې ټولې کینې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تیروه

❋ ❋ ❋

دا یوه ګیله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه درځنې هېر شومه
د اوبو سر باندې د خلي په څېر
له یوې څپې بلې ته تېر شوم

* * *

چې په ورغوي کې دې نه ښکاریږي
ښاپېرۍ چېرته ورکې لارې تللي؟
ما په کې خپل تصویر ونه لیدلو
خدای خبر کومې خوا هندارې تللي؟

* * *

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دي په څه و ایستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ایستم؟

* * *

څوک به اوس راوړي د نکریزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شینکي ځنګل په شنه غیږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

پېښور ابدره روډ عرفان کلتوري مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضت

کله چې ستا د مينې کلکې ريښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مينې فصل مې زړه کې وټوکېده
د ليونيانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مينې د رياضت په ډاډ مې تا ته ويل
در سره مينه لرم
ته اول هيښه شولې
بيا دې مهينې وروځې
د تندې نيم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ايستل
او بيا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مينې يو توپان وليده
ما ويل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلي
او په مهينو شونډو
به راته وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم درسره مينه لرم
شېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شونډې دې بوڅې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وويلې
ډيره مننه چې له ما سره ته مينه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره يوه ذره مينه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مينه له خپله ياده وغورځوه
له څه مودې راهيسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مينې ريښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مينې ريښې ښې کلکوي.

۲۰۰۴ | ۰۶\۰۷\۱
د زرداد سراې د کابل منډه يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما درته هر وخت ویل
چې ستا فطري ښکلا
د ښایستونو میره
نو دې ته څه اړه یې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفیده و مږې؟
تا به ویل چې ته په دې راز باندې نه پوهیږې
دغه سرخي او سفیده د ښایستونو مجبوري وګڼه
او بیا دې دا هم ویل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې یوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط یې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط و منه
بیا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بیا زما له مخې
هره بلا چیږده
زه به شله شوم چې سبا ته هم داسې راځې
تا راته ویلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبایلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهیدم
چې ښایستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبایله تاوان مې وکړ
خو دا یوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخي او سفیده لګوې
په دې ادا چاته ځوانې ورکوې د چا ځوانې زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مــــينې تور دې وي
د غومره پــــېغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شــور دې وي
ټول مې غزل تـــــوري دي
ښکلي په هر لـــور دې وي
تل زما په ســـــترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښــــه وي
دا مې په تا پـــور دې وي

ژوند په کــې له مينې ډک
بازه کلی کـــــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړیو شرنګ دې شم

پریــــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســپــینې غاړې تور لونګ دې شم
مــینه، میــنه، مینـــه بــه راوتـــوکي
را شـــه چـــې لیــمو سـره په جنګ دې شم
بس چې لاس مــې ستــا تـــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې یو په لـــسه دنګ دې شم
شین دې شمه، وچ دې شمه، وره دې شم
ستا سپینو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تــا تـــــه چې سرور په کې د میـني وي
بـــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نـــــه کـــــوي شور خلک
څو پوري بـــــه دلـــــته وي د زور خلک

شـــــته دی چـــــې اوبو ځینې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځیء اور خلک

وخت به خپلې چـــــارې وکړي تیر به شي
موږ به نه یو دلـــــته بـــــه وي نور خلک

یو یې هم زمـــــا د زړګـــــي سود نه شو
ډیر که مې په زړه کـــــې کړه انځور خلک

سپین د پرښتو لـــــباس پـــــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ویـــــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري ښښه په ښښه کـــړي
داسې مې پرې ټول نظر راټول کـــــړلـــو

تا چې پرې مرهم لاسونه کـــيـــــــښودل
ما مې پرې د زړه پـــــرهـــــر راټول کړلو

پړق د سپينو ليـــچو لـــــکه توري شو
تا چې ترينه تور خـــــادر راټـــــول کړلو

داسې وخت دې راشي چې خلک ووايي
سولې له نړۍ نــــــه شـــــر راټول کړلو

کلکه بـــــاز پنـــجو کې زرکه ونيوه
بيا يې پرې دا خـــــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سينه ږدې او کـــــه نـــه؟
جانه پرهر مې د زړګي راټـــولـــــــوې او که نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنګ کې شهيد شو ګـرانې
سره لو پټه يې په مـــــزار اوس غوړوې او کـه نه؟

ډېره موده وشوه زما پـه خوب او خـيال کې اوسې
چيرته په ويښه هم زمـــا غيږ.ته راځـې او که نه؟

د غلچکيو په ځير راشـــې بيا په مـنډه لاړ شې
د ښکليو ياده ما له ځانه ســـــره وړې او که نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو کــې بــــنې وايستلې
(بازه) کوترې سره هم ميــــنه کـــوې او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د ماندينې ږغ

کله کوم ښه خواړه په ما هم لوروې او کـــــه نــــه؟
سپيره ماموره چې په نس مــــــې مـــړوې او که؟

ټيپي مې شنه شوه په ټيپرو پــــــتاټـــو ســړيه
د کوم ترڅکون قطغ مزه په ما څکې او کــــه نـــه؟

چيرته د غوا يا مېښې لرى که پـــه مخـــه درشـــي
راته راوړې يې دا ځواني خو به کوې او کــــه نــــه؟

د کابل يخو شپو کې تن برستن کې نه تــــو ديـــږي
د جلال آباد نارنج ګوپي راباندې خورې او کـــه نه؟

په کوم خيرات که چيرته پيښ شوې په ايمان يې وايه
ما ته به وريجې د کورتۍ جيب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره ژور مې زړه ته کيوتلې
څنگه زړه ور مې زړه ته کيوتلې
ماوې چې ښه د پردرته وگورمه
په يو نظر مې زړه ته کيوتلې
يو هنگامه مې زړه کې جوړه شوله
په شور و شر مې زړه ته کيوتلې
مينې شتمن دې کړم خيرونه دې وي
لکه سره زر مې زړه ته کيوتلې
واه د ښکلا ملکې څه دې وکړل
څه په هنر مې زړه ته کيوتلې
سکنۍ ماښام دې راته ښه رنگين کړ
زيړ مازيگر مې زړه ته کيوتلې
د ښکلا بُت دې په کې وتراشلو
لکه آذر مې زړه ته کيوتلې

٢٩\١١\٢٠٠٥

خيرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پـــــيوستـــون
ليدلی دی يارانو ما هم زور د پـــــيوســــتون

ملي وحدت به بيا زموږ وطـــن کـــې تامينيږي
د هر افغان په خوله کې دی يـــو شور د پيوستون

د امن تر جنډې لانـــــدې ودان بـــه وي تر تله
په مينه باندې جوړ چې وي کوم کور د پيوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په يو تغـــر شي
ليدلی مې په خوب کې يو انځور د پيوســـتون

(عابده) يو نـــــاره له خولی نه باسم د وروری
ادا چې کړمه ژونـــد کې دا يو پور د پيوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې تـــه راغلم
جوړ میکدې تـــه راغـــلم

په کې توبه مـــــــاتیږي
داسې شپې تـــه راغـلم

چـــې مې پـــه کاڼو ولي
دادې هــــــغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډې کیسې ته راغلم

وی "بازه" پوخ راغـــلې
ما وی یو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پـــــسې هــــر دم ګرځي
زړه مې چــــم پــــه چم ګرځي

چیرته چې مــــې زړه غواړي
هلته مې قــــدم گــــــرځي

ستا مینه زمــــا ژونــــدون
تن او سیـــــوری سم ګرځي

چـــــیرتــــــه خو به وګورو
مــــا پســــې صنم ګرځي

ستـــــر ګې بـــتخاني زما
زړه کــــې مې حرم ګرځي

میــــنه کې عـــــابد مدام
جګ سر وړي علم ګرځي
۲/۰۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته ګورم ننداره کومه
خو زړه ته تیر شي خساره کومه

ما یې سبا د لیدو نیت کړی دی
بیګاه ته زه استخاره کومه

چې راته کوم ښکلی په مخه راشي
زه د شوخۍ مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غریبي ده ګذاره کومه

رانه چارګل رانه پیزوان غواړي
ځمه سودا له بنجاره کومه

۰۴/۰۲/۲۰۰۶

د کابل منډیي، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سینې سره په جنګ خو نه یم
ښکلیه ! یو موټی لونګ خو نه یم

چې بلا ښکلې مې په ښار کې ساتې
د چا په خیر د چا په منګ خو نه یم

خیر دی که تور لکه د سکور یمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه یم

د زړه ټوټې په ټولو ښکلیو ویشم
زه د یو ښکلې څه ملنګ خو نه یم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځان شو مه
ایله چې اوس جانان ته ګران شو مه

چې به شمال د چا وږمه راوړله
زه به په باد پسې روان شو مه

چا تندی تریو کړ څوک موسکی غوندې شو
د چا رقیب د چا جانان شو مه

په نیم نظر چې رانه ټول زړه یوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شو مه

کله په بله رانه مخ اړوي
کله یې سترګو کې عیان شو مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درویش ته!

په ازغنو لارې سر وي
او په یېلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپې
رنګیني د خپل غزل کړي

* * *

ستوري راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مین دی؟
چې هوا کې ځراغ بل وړي
نو رڼا باندې مین دی

* * *

کوم تصویر ورځنې ورک دی
کاڼي شي ورته هینداره
خپل مرام ته به رسیږي
لټوي چې ورکې لارې

* * *

چې جهان پرې ښایسته شي
د آسمان ستوري امیل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپينې سينې ته
د غزل توري اميل کړي

❋ ❋ ❋

بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
يو له جنګه يې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله

❋ ❋ ❋

وايي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزيزانو
دا شليدلی ګريوان ګورئ
دا ګنډل غواړي يارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښکلا دنــــګ جانانه
پر سینه وکـــره لـــــونګ جانانه

نن به دې ښـــه په دیدن ځان مړوم
نن دې تر ډېـــره یم تر څنګ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځیر ځیر یمه زه
دا مـــې بلا ډېر څښلي بنګ جانانه

لږ خـــو راوګوره د خدای په خاطر
لږ خـــو مـــــې ومنه قلنګ جانانه

کله به ته هـــم پـــه چا زړه وبایلې
کله به ته هـــم شـــې ملنګ جانانه
که مولا تا زمــــــا تـــر خوا راولي
وبه ګټم بـــا یللی جنــــــګ جانانه
۲۰۰۶/۱۱/۲۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم ستـــــرګـــې راوارۀوه
ته او خدای صنم ستـــرګې راوارۀوه

ستا ښکلا به لیچې لپــــــې وڅښمه
ګوره راته سم ستـــــــرګې راوارۀوه

تل د ستمګرۍ ادا نــــــــــازو ړمه
نن وکړه کـــــرم ستـــرګې راوارۀوه

ټول به دې په سترګو کې راټول کړمه
ته خـــو پـــه یو دم سترګې راوارۀوه

ما مې درته زړه په لار کې ایښی دی
کیږده پرې قـــــدم سترګې راوارۀوه
۲۹/۱۱/۲۰۰۶ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مین غوندې شوم
او د رنګونو په مانا لږ وډېر وپوهیدم
نو ما به داسې ګڼه
چې زیړ رنګونه په رښتیا د مینتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښادیو کې سندرې ویلې
نو دا ټپه یې یې ضرور ویله
((زه په مین سرې پوهیږم
یا یې رنګ زیړ وي ، یا یې شونډې وچې وینه))
کله نا کله به مې
یو زیړ بنین د تور کمیس له لاندې واچولو
او د ګریوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زیړ ګل بند په غاړه واچولو
بیا به مې ټول مازیګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړي ماښامه
د ګودر لاري څارې

* * *

اوس چې زما مینتوب
د لیونتوب تر حده ورسیدو
نو د رنګونو دا مانا راته پیکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر یو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رویه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

۱۱/۱۲/۲۰۰۶

د کابل منډیي
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نــــه شمه

مینه یې په زړه کې راکــــرلې ده
مینې نه قسم خــــوړلی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خوا تــه قـــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم لیکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار ځنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شینکي فصل لکه تندر پریوځي
بیا به مې زړه کې ستا د مینې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډیي، سرای زرداد
٢٠/١٢/٢٠٠٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library